

Прокопенко Н.П.

викладач;

Процал Ю.В.

викладач;

Хмара О.С.

викладач,

Автотранспортний коледж

ДВНЗ «Криворізький національний університет»

ЕКОНОМІЧНА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ В ЄС: ПЕРСПЕКТИВИ ТА ПРОБЛЕМИ

Європейська інтеграція і членство в Європейському Союзі є стратегічною метою України – це є найкращим способом реалізації національних інтересів, побудови економічно розвинутої і демократичної держави, зміцнення позицій у світовій системі міжнародних відносин.

Протягом останніх років міжнародна інтеграція перетворилася в одну з найбільш суттєвих закономірностей розвитку сучасного світового господарства. За сучасних умов жодну державу не можна виключити з процесу всезагального світового економічного розвитку. Інтеграційні прагнення та заходи держави повинні здійснюватися з метою досягнення гармонізації взаємозв'язку соціальних інтересів, підвищення конкурентоспроможності національної економіки і добробуту громадян.

Для України європейська інтеграція – це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, насамперед на ринок ЄС. Як невід'ємна частина Європи, Україна орієнтується на діючу в провідних європейських країнах модель соціально-економічного розвитку.

Інтеграція України в ЄС має свої переваги і для України, і для Європейського Союзу. Для нашої держави важливого значення набувають як процес її послідовного наближення до ЄС, так і стратегічний результат цього процесу – повноправне членство в ЄС [1, с. 26].

Євроінтеграція сприятиме зростанню продуктивності економіки та темпів технологічної модернізації під впливом конкуренції на єдиному європейському ринку та забезпеченню вільного доступу до новітніх технологій, капіталу, інформації; підвищенню кваліфікації робочої сили за умов їх вільного руху в межах єдиного ринку; створенню більш сприятливого інвестиційного середовища; істотному зростанню обсягів торгівлі на ринку ЄС; створенню передумов для прискореного зростання взаємообміну в галузях з підвищеним рівнем науки та техноємності; підвищенню якості регулятивних інститутів у бюджетній, банківській, фінансовій сферах та корпоративному управлінні. Економічна інтеграція також надасть можливість використовувати фонди регіонального розвитку ЄС для прискорення виходу на вищий рівень економічного розвитку, властивий більш розвиненим країнам Євросоюзу [2, с. 64].

Сама мета інтеграції, як доводить досвід практично всіх нових країн членів ЄС, стала потужним стимулом необхідних для цього соціально-економічних перетворень. Після розширення Україна стає безпосереднім сусідом ЄС, що визначить посилення впливу ЄС на Україну, зокрема, в контексті подальшої демократизації українського суспільства і зміцнення європейської орієнтації населення України [4].

Розглядаючи торговельно-економічну сферу, можна виділити наступні переваги (в довготерміновій перспективі): розширений Євросоюз може стати

найбільш значним ринком збуту українських товарів та джерелом українського імпорту і стати для України головним торговельним партнером; покращаться умови доступу українських експортерів на окремі товарні ринки нових членів ЄС внаслідок переважного зниження рівня тарифного захисту і підвищення рівня конкурентного середовища в країнах-кандидатах; запровадження в країнах-кандидатах інститутів ринкового регулювання ЄС має призвести до певного скорочення обсягів контрабандних торгових операцій та інших форм тіньових операцій, що матиме позитивний вплив на державний бюджет України.

Дослідивши звіти Державної служби статистики України про стан зовнішньоекономічних відносин із країнами Європейського Союзу в I півріччі 2016 року вже можна зробити певні висновки.

Обсяг прямих іноземних інвестицій (акціонерного капіталу) в економіку України із країн ЄС на 1 липня 2016р. становив 32866,1 млн.дол. США, що складає 73,4% від загального обсягу інвестицій в Україну (на 1 січня 2016 р. – 32444,5 млн.дол., або 76,3%). Головними країнами-інвесторами, на які припадає 86,5% від загального обсягу інвестицій з ЄС, є Кіпр – 11091,7 млн.дол. (33,7% від загального обсягу інвестицій із країн ЄС), Нідерланди – 5769,0 млн.дол. (17,6%), Німеччина – 5447,4 млн.дол. (16,6%), Австрія – 2629,8 млн.дол. (8,0%), Велика Британія – 1969,0 млн.дол. (6,0%) та Франція – 1526,0 млн.дол. (4,6%).

Значні обсяги прямих інвестицій із країн ЄС зосереджено на підприємствах промисловості (33,6%), в установах фінансової та страхової діяльності (25,3%), на підприємствах оптової та роздрібною торгівлі, ремонту автотранспортних засобів та мотоциклів (10,1%), в організаціях, що здійснюють операції з нерухомим майном (9,3%).

Обсяг прямих інвестицій (акціонерного капіталу) з України в економіці країн ЄС на 1 липня 2016р. становив 6014,4 млн.дол., або 96,5% від загального обсягу інвестицій з України (на 1 січня 2016р. – 6004,4 млн.дол., або 96,7%).

Найбільші обсяги інвестицій на 01.07.2016 спрямовано до Кіпру – 5824,5 млн.дол. (96,8% від загального обсягу інвестицій у країни ЄС). Друге та третє місця посідають Латвія – 70,5 млн.дол. (1,2%) та Польща – 50,6 млн.дол. США (0,8%) [5].

Переважну частку українських інвестицій до країн ЄС унесли резиденти, що здійснюють професійну, наукову та технічну діяльність (88,6%); значною також є частка установ фінансової та страхової діяльності (8,6%).

Щоб інтегруватись у ЄС, Україні необхідно суттєво змінити процес реалізації економічної та фінансової політики. Потрібно фактично відмовитися від протекціоністських заходів у сфері експортно-імпортних операцій, легалізувати тіньову економіку, дотримуватись вимог щодо захисту прав людини. Чи не найбільші зміни мають відбутися на фінансовому ринку. Треба змінити інструментарій регулювання валютного ринку та створити умови для злиття нашого фінансового ринку з глобалізованим світовим. На практиці це може докорінно змінити ринок фінансових послуг у країні й особливо – банківську систему. Все це вимагає, на нашу думку, ґрунтовних наукових досліджень.

Список використаних джерел:

1. Сіденко В. Розширення Європейського союзу на схід: наслідки для України / Сіденко В. // Національна безпека та оборона. – 2009. – № 9. – С. 25-29.
2. Сльозко О. Європейський вибір України в контексті інтеграції в ЄС / О. Сльозко // Україна у світовому економічному просторі / Ін -т економіки упр. та госп. права. – К.: Таксон. – 2008. – 246 с. – С. 63-81.
3. Фіалко А. Проблеми і перспективи інтеграції України до ЄС. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://vwww.uceps.org.ua/ua/>
4. Хто є хто в Європейському Союзі. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.europa.eu.int/comm/igc2000/dialogue/info/offdoc>

5. Матеріали офіційного веб-сайту Державного комітету статистики України. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

6. Матеріали офіційного урядового сайту Урядовий портал. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.

Cheprakova A.A.

Graduate Student,

Supervisor: Prytula N.V.

Candidate of Economic Sciences, Professor,

Odessa National Economic University

FACTORS AFFECTING INTERNATIONAL TRADE OF ENTERPRISES

The goal of this work is to show how developments in investment, technology, energy and other natural resources, are capable of changing the overall nature of trade: the role that individual countries play in international trade, how they trade and what is traded with whom and why.

Manufactured group of products makes up the largest share of world trade in goods. The group is comprised of computers, automobiles, aircraft, machinery, etc. A large part of this trade is not in the final products you find on the shelves. In order to make the product it will actually sell, a manufacturing firm needs a number of components that might range from the highly sophisticated, like computer chips, to mundane plastic casings [1]. There are two sources of demand, therefore, for manufactured goods: demand for final goods by consumers and demand for components of various kinds by firms. Some factories will only be making the casings or the chips, and this makes the manufacturing sector a large consumer of its own output [2].

Taking into account the level of importance, technology takes first place in manufacture industry. A country's technological level is determined not only by domestic innovation but also by the diffusion of technology from abroad. Typically, while the former is particularly important for high-income countries, the latter mostly affects technological progress in middle- and low-income countries.

Technological advancements have been key to the development of supply chains. Supply chains, in turn, have encouraged technology transfer and convergence across countries.

Technologies are highly dependent on investment. In an economy where factors of production, such as capital, cannot move across countries, investment must be financed by domestic resources. Cross- country resource flows are, however, the current reality. National Income Accounting shows that a country that does not generate savings sufficient to finance its own investment must attract surplus foreign savings in the form of a capital inflow [3].

Capital flows from abroad can also affect trade in ways other than through their impact on domestic investment. FDI, for example, may lead to trade in intermediate goods by facilitating global supply chains.

In fact, to the extent that investment and trade are complementary, an international system of investment rules can increase the flow of foreign investment by promoting predictability and security of access for foreign investors.

However, these mentioned factors are common for most industries. In order to understand how investment and technologies should be used, we suggest to take deeper research on the specific factors model [4].

The specific factors model was developed by Paul Samuelson and Ronald Jones. Like the simple Ricardian model, it assumes an economy that produces two goods and that